

Sygn. akt III CSK 145/17

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku E. K.
przy uczestnictwie W. M. i X. W.
o zasiedzenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca - E. K. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 29 września 2016 r., w którym oddalono apelację tego uczestnika wniesioną od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 31 marca 2016 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego oddalono wniosek wnioskodawcy o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości (czterech działek wskazanych we wniosku).

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy podnoszono zarzuty naruszenia art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c. i art. 339 k.c. Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie tego postanowienia i orzeczenie co do istoty sporu.

Motywuując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem zaskarżone postanowienie rażąco narusza przepisy prawa materialnego (art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c. i art. 339 k.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o zasiedzenie wskazanych we wniosku wnioskodawcy czterech działek (nr [...], nr [...]/1, nr [...]/2 i nr [...]/3) nie występuje przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie było bowiem podstaw do twierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu tego przepisu z tej racji, że doszło - w ocenie skarżącego - do rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego dotyczących instytucji zasiedzenia, wskazanych w podstawach skargi. W związku z tym, że wnioskodawca powoływał się na ciągłość posiadania objętych wnioskiem działek po swoim ojcu – E. K., Sąd Okręgowy szczegółowo analizował to, czy taki charakter posiadania można przypisać ojcu wnioskodawcy

w odpowiednim okresie, tj. od stycznia 1979 r., zamieszkującego w sąsiedztwie M. G. (G.; s. 7-8 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Ocena negatywna obu Sądów meriti znajduje odpowiednie umotywowanie w przytoczonych elementach stanu faktycznego. Ustalono fakt zamieszkania pracy (pomocy) ojca wnioskodawcy w gospodarstwie i na budowie, jednakże wyraźnie zaznaczono, że żaden z przesłuchanych świadków nie potwierdził tego, że gospodarstwo M. G. (po jej wyjeździe do USA) przejął w samoistnie posiadanie ojciec wnioskodawcy z wyłączeniem rodzeństwa matki. Takie ustalenia pozwalają na obalenie domniemania przewidzianego w art. 339 k.c. Wskazane elementy władztwa nad objętymi wnioskiem działkami przez ojca wnioskodawcy nie doprowadziły w konsekwencji do ukształtowania się posiadania samoistnego tej osoby.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw